

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกต้องกลายเป็นราชาที่มีมงกุฎสองชั้น ดังนั้นทำงานรับใช้อย่างมากและสร้างปวงประชาในยุคบรรจบพบกันลูกต้องทำงานรับใช้ เพียงในสิ่งนี้เท่านั้นที่มีคุณประโยชน์

คำถาม: ลูกแต่ละคนต้องตกแต่งอะไรก่อนการทำลายล้างโลกเก่าจะเกิดขึ้น?

คำตอบ: ลูกๆ ต้องตกแต่งตนเองด้วยพลังโยคะ ด้วยพลังโยคะนี้ที่ทั้งโลกจะกลับมาบริสุทธิ์ เวลาที่ลูกต้องไปสู่สภาพของการปลดเกษียณ และดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตกแต่งร่างกายเหล่านั้น ร่างกายไม่มีค่าแม้แต่เศษสตางค์ ดังนั้นจงขจัดความผูกพันยึดมั่นของลูกออกไปจากร่างกายนั้น กลายเป็นผู้ที่มีความเมตตาเช่นเดียวกับพ่อก่อนการทำลายล้างจะเกิดขึ้น และตกแต่งตนเองและผู้อื่น กลายเป็นไม้เท้าสำหรับคนตาบอด

โอม ชานติ ลูกๆ เข้าใจเป็นอย่างดีมากกว่าพ่อมาเพื่อแสดงวิธีการที่จะกลับมาบริสุทธิ์แก่ลูก ผู้คนเรียกหาพ่อเพียงเพื่อสิ่งเดียวนี้ มาและทำให้พวกเขาบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ เพราะเวลานี้คือโลกที่ไม่บริสุทธิ์ และโลกที่บริสุทธิ์คืออดีต ไม่มีใครรู้ว่าโลกที่บริสุทธิ์กลายเป็นอดีตเมื่อไหร่หรือเคยเกิดขึ้นมานานแค่ไหน ลูกๆ รู้ว่าพ่อเข้ามาในร่างนี้ ลูกเรียกหาท่านบาบาโปรดมาและแสดงหนทางที่จะกลับมาบริสุทธิ์แก่เราผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ด้วยเถิด ลูกรู้ว่าลูกเคยอยู่ในโลกที่บริสุทธิ์และเวลานี้ลูกอยู่ในโลกที่ไม่บริสุทธิ์ เวลานี้โลกนี้กำลังเปลี่ยนแปลง ไม่มีใครรู้ว่าระยะเวลาของโลกใหม่ว่ายาวนานแค่ไหน หรือระยะเวลาของโลกเก่านี้ยาวนานแค่ไหน เมื่อลูกสร้างอาคารที่แข็งแรง ลูกก็สามารถบอกได้ว่าอาคารนั้นจะคงอยู่ไปอีกยาวนานแค่ไหน หากลูกสร้างอาคารที่ไม่แข็งแรง ลูกก็สามารถที่จะพูดว่าช่วงอายุของอาคารจะเป็นเวลาที่ปี ลูกสามารถเข้าใจว่าอาคารนั้นจะคงอยู่เป็นเวลานานแค่ไหน ผู้คนไม่รู้วาระเวลาของทั้งโลกเป็นเท่าไร ดังนั้นแน่นอนพ่อต้องมาและบอกพวกเขา พ่อพูดว่า ลูกๆ โลกเก่าที่ไม่บริสุทธิ์เวลานี้ต้องจบสิ้นลงเพื่อจะได้มีการก่อตั้งโลกใหม่ที่บริสุทธิ์ขึ้นมา มีมนุษย์จำนวนน้อยมากในโลกใหม่ โลกใหม่ คือ ยุคทองซึ่งเรียกว่าเป็นดินแดนแห่งความสุขด้วยเช่นกัน นี่คือนดินแดนแห่งความสุข และจะต้องจบสิ้นลงอย่างแน่นอน และแล้วประวัติศาสตร์ของดินแดนแห่งความสุขต้องซ้ำรอย ลูกต้องอธิบายสิ่งนี้แก่ทุกคน พ่อได้ให้คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติแก่ลูก พิจารณาว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ และชี้หนทางให้แก่ผู้อื่นเช่นกัน ทุกคนรู้จักพ่อทางร่างกายของพวกเขา แต่ไม่มีใครรู้จักพ่อเหนือโลก พวกเขาพูดว่าท่านอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พวกเขาได้นำท่านเข้าไปในการอวตารที่แตกต่างกัน ในปลา จระเข้ และใน 8.4 ล้านเผ่าพันธุ์ ไม่มีใครในโลกรู้จักพ่อ เมื่อพวกเขารู้จักพ่อเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถเข้าใจได้ หากท่านอยู่ในก้อนกรวดและก้อนหิน แนวคิดของมรดกก็ไม่สามารถใช้ได้ ผู้คนกราบไหว้บูชาเหล่าเทพ แต่พวกเขาไม่รู้ถึงหน้าที่การงานใจของเทพเหล่านั้น พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นอธิบายสิ่งหลักแรก ไม่มีใครสามารถเข้าใจอะไรได้จากแค่รูปภาพ ผู้คนที่นาสสารไม่รู้รู้จักพ่อหรือสิ่งสร้างหรือวิธีการสร้างสิ่งสร้างในตอนเริ่มต้นอย่างไร พวกเขาไม่รู้สิ่งใดเลยว่าเป็นอาณาจักรของเหล่าเทพที่พวกเขากราบไหว้บูชาเมื่อไหร่ พวกเขาเชื่อว่าอาณาจักรสุริยวงศ์คงอยู่ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายแสนปีและจักรวาลก็ดำเนินมาเป็นเวลาหลายแสนปี สิ่งนั้นเรียกว่าความไม่รู้ เวลานี้พ่ออธิบายแก่ลูกๆ แล้วลูกก็พูดสิ่งนี้ซ้ำ ๆ พ่อพูดสิ่งนี้ซ้ำ ๆ เช่นกัน อธิบายด้วยวิธีนี้และให้สาสน์ อาณาจักรมีการก่อตั้งได้อย่างไร? อาณาจักรไม่สามารถเกิดขึ้นด้วยการเพียงแค่นั่งลงที่นั่น ใช่ ผู้ที่นั่งอยู่ที่บ้านก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน พวกเขากำลังนั่งอยู่ที่นั่นตามละคร ผู้ที่ดูแลยกย่องก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน ลูก ๆ มากมายมาหาพ่อเพื่อพบกับท่าน เพราะพวกเขาจะได้รับมรดกจากชีพบบาเพียงผู้เดียวเท่านั้น เมื่อพ่อทางร่างมีลูกชาย ลูกชายก็เข้าใจว่าเขาต้องได้รับมรดกของเขาจากพ่อของเขา ลูกสาวก็จะไปและกลายเป็นหุ้นส่วนครึ่งหนึ่ง ในยุคทองไม่มีการต่อสู้กันเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินสมบัติ ที่นี้มีการต่อสู้เพราะกิเลสตัณหาราคะ วิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้าเหล่านี้ไม่ได้คงอยู่ที่นั่น และดังนั้นจึงไม่มีชื่อหรือร่องรอยของความทุกข์ ทุกคนเป็นผู้เอาชนะความผูกพันยึดมั่น ลูกเข้าใจว่าสวรรค์เคยมีอยู่จริงและเวลานี้มันกลายเป็นอดีตไปแล้ว มีภาพลักษณ์ของสวรรค์นั้นด้วย แต่ลูก ๆ มีเพียงความคิดเหล่านี้ในเวลานี้เท่านั้น ลูกรู้ว่าจริงนี้จะซ้ำรอยทุก 5000 ปี ไม่ได้มีการเขียนไว้ในคัมภีร์ว่าสุริยวงศ์และจักรวาลคงอยู่มาถึง 2500 ปี บาบาอ่านในหนังสือพิมพ์ว่าผู้คนกำลังรับฟังรามายณะในบ้านพักผู้ว่าการที่บาโรดำ เมื่อภัยพิบัติใดก็ตามเกิดขึ้น ผู้คนต่างก็ซ่องแหวะอยู่ในความเลื่อมใสศรัทธา เพื่อเอาใจพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้พอใจในวิธีนั้น สิ่งนั้นได้ถูกกำหนดไว้แล้วในละครพระเจ้าไม่เคยพอใจกับความเลื่อมใสศรัทธา ลูก ๆ รู้ว่าความเลื่อมใสศรัทธาคงอยู่มาเป็นเวลาครึ่งวงจรร และผู้คนต่างก็รับความทุกข์เข้ามาให้กับตนเอง ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของพวกเขาหมดสิ้นในการทำความเลื่อมใสศรัทธา มีเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ ลูก ๆ ที่ทำงานรับใช้ก็ให้ชวานั้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน มีการอธิบายว่า นี่คือการครอบครัวยุคพระเจ้า พระเจ้า

คือ ผู้ประทาน ท่านไม่ได้รับสิ่งใดไปจากใคร ไม่มีใครให้สิ่งใดแก่ท่านเลย พวกเขาเพียงแต่สูญเสียสิ่งนั้นแทน พอถามลูก ๆ พอให้ทรัพย์สินสมบัติอย่างมากมายแก่ลูก พอทำให้ลูกกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ แล้วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดไปไหน ? ลูกกลายเป็นผู้ที่ยากจนขึ้นแค้นอย่างมาได้อย่างไร ? เวลาที่พ่อกำลังจะตายและตั้งนั้นลูกกำลังจะกลายเป็นผู้ที่มีโชคหลายล้านเท่า ผู้คนไม่เข้าใจเรื่องราวเหล่านี้ ลูกรู้ว่าลูกไม่ต้องอยู่ที่นั่นในโลกเก่าอีกต่อไป โลกนี้กำลังจะถูกทำลาย เงินทั้งหมดที่ผู้คนมีก็จะไม่คงอยู่กับใคร เมื่อการทำลายล้างเกิดขึ้น ทุกสิ่งจะจบสิ้น มีการสร้างอาคารใหญ่โตจำนวนมากสูงขึ้นไปหลายไมล์ มีความมั่งคั่งอย่างมากมาย แต่ทั้งหมดนั้นกำลังจะถูกทำลายเพราะลูกรู้ว่าเมื่อเป็นอาณาจักรของลูกก็จะมีใครอยู่ที่นั่น มีความมั่งคั่งมากมายที่นั่น เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไปลูกจะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ผู้คนเหล่านั้นมีงบประมาณที่พวกเขามีทอง, เงินและเงินมากมายแค่ไหน พวกเขาประกาศว่างบประมาณของพวกเขามีมากมาย และค่าใช้จ่ายของพวกเขาก็มากมาย พวกเขาใช้เงินอย่างมากกับอาวุธยุทโธปกรณ์ พวกเขาใช้เงินอย่างมากไปกับอาวุธและพวกเขาไม่มีรายได้ใด ๆ จากสิ่งนั้น สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจะเก็บไว้ เป็นเพียงทองคำและเงินที่ลูกจะเก็บไว้ เมื่อโลกเป็นยุคทอง, พวกเขาจะมีเหรียญทอง ในยุคเงิน, พวกเขามีเหรียญเงิน มีความมั่งคั่งที่ไม่มีขีดจำกัดที่นั่น แต่เมื่อความมั่งคั่งลดลง ดูซิว่าพวกเขาประดิษฐ์อะไร “ธนบัตร” ในต่างแดนเช่นกันพวกเขาก็มีธนบัตร กระดาษนั้นไม่มีประโยชน์ใด ดังนั้นอะไรที่จะหลงเหลืออยู่ ? อาคารที่ใหญ่โตเหล่านั้นทั้งหมดจะถูกทำลายด้วยเช่นกัน เหตุนี้เองพ่อจึงพูดว่า ลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ลูกเห็น, จงคิดว่าสิ่งนั้นไม่ได้มีอยู่ ทั้งหมดนั้นกำลังจะถูกทำลาย แม้แต่ร่างกายก็เก่าไม่มีค่าแม้แต่เศษสตางค์ ไม่ว่าพวกเขาจะสวยงามแค่ไหน โลกนี้จะยังคงอยู่ในช่วงระยะเวลาสั้นๆเท่านั้นในขณะนี้ ไม่มีการรับประกันใด ๆ สำหรับสิ่งนั้น ดูซิว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้คนขณะที่พวกเขาตั้งอยู่ที่ไหนสักแห่ง! พวกเขามีภาวะหัวใจวาย ไม่มีการรับประกันใด ๆ สำหรับมนุษย์ จะไม่เป็นเช่นนั้นในยุคทอง ด้วยพลังโยคะ ร่างกายของลูกจะคงอยู่ตลอดไปเหมือนต้นกัลปะ เวลาที่ลูกได้พบกับพ่อที่พูดว่า ลูกไม่จำเป็นต้องอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป นี่คือโลกที่สกปรก เวลาที่ลูกต้องตกแต่งตนเองด้วยพลังโยคะ ที่นั่นเด็ก ๆ เกิดมาจากพลังโยคะ ไม่มีเรื่องของกิเลสที่นั่น ลูกชำระทั้งโลกให้บริสุทธิ์ด้วยพลังโยคะ และตั้งนั้นจึงไม่มีอะไรเป็นเรื่องใหญ่ มีเพียงผู้ที่ เป็นของสกุลของลูกเท่านั้นที่จะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ที่เหลือทั้งหมดต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสงบซึ่งเป็นบ้านของพวกเขา อย่างไรก็ตามผู้คนไม่คิดว่านั้นเป็นบ้านของพวกเขา พวกเขาพูดว่าดวงวิญญาณหนึ่งขึ้นไปเบื้องบนที่นั่นและอีกดวงวิญญาณหนึ่งลงมา ประชากรโลกขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ลูกรู้จักผู้สร้างและสิ่งสร้างและตั้งนั้นลูกจึงพยายามอธิบายแก่ผู้อื่นเพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นนักเรียนของบาบาและรู้ทุกสิ่งและกลับมามีความสุข เวลาที่เรา กำลังจะไปสู่ดินแดนแห่งอมตะ เป็นเวลาครั้งวงจรที่ลูกเคยรับฟังเรื่องราวที่เป็นเท็จ เวลาที่ลูกมีความสุขอย่างมากที่ลูกจะไปสู่ดินแดนแห่งอมตะเวลานี้เป็นตอนสิ้นสุดของดินแดนแห่งความตายนี้ เราเติมตนเองด้วยสมบัติที่มีค่าของความสุขจากที่นี่แล้วจึงกลับไป ดังนั้นลูกควรจะต้องอยู่อย่างซื่อแฉะในการหารายได้นี้และเติมอารมณ์ของลูกเป็นอย่างดี ลูกต้องไม่สูญเสียเวลาของลูก เวลาที่เราต้องรับใช้ผู้อื่นและเติมอารมณ์ของเรา พ่อสอนลูกว่าลูกจะมีความสุขได้อย่างไร จงกลายเป็นไม้เท้าสำหรับคนตาบอด ไม่มีชั้นยาสหรือนักปราชญ์ใดจะถามลูกว่าสามารถมีความสุขได้อย่างไร พวกเขาจะรู้อะไรว่าสวรรค์อยู่ที่ไหน หรือนรกอยู่ที่ไหน? ไม่ว่าใครจะมีตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่เพียงใด แม้ว่าเขาจะเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพอากาศ กองทัพบกหรือกองทัพเรือ ทั้งหมดนั้นจะเปรียบเทียบกับลูกได้? ลูกรู้ว่าใช้เวลาเหลือเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับสวรรค์ เวลาที่มีการต่อสู้รบราในทุหนแห่ง ภายหลังพวกเขาจะไม่ต้องการเครื่องบินหรือกองทัพ ทั้งหมดนี้จะถูกทำลาย มีมนุษย์เพียงน้อยนิดเท่านั้นที่จะหลงเหลืออยู่ แสงไฟ เครื่องบินฯลฯ เหล่านี้จะยังคงหลงเหลืออยู่ แต่จะมีเพียงโลกเล็กๆ เท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ เพียงบาร์ตเท่านั้นที่จะหลงเหลืออยู่ เช่นเดียวกันกับแบบจำลองเล็ก ๆ ที่ผู้คนทำ มันจะไม่อยู่ในสติปัญญาของใครก็ตามว่าความตายจะมาถึงในที่สุด ลูกรู้ว่าความตายยืนอยู่เบื้องหน้า ผู้คนเหล่านั้นพูดว่าพวกเขาจะส่งระเบิดไปจากที่ที่พวกเขาตั้งและทุกสิ่งก็จะถูกทำลายที่ใดก็ตามที่พวกเขาตั้งระเบิด ไม่มีความจำเป็นสำหรับกองทัพใด ๆ แม้แต่เครื่องบินลำเดียวก็มีราคาหลายสิบล้าน ทุกคนมีทองคำมากมาย พวกเขามีทองคำเป็นต้น ๆ ซึ่งทองคำทั้งหมดนั้นจะลงไปสู่มหาสมุทร อาณาจักรของราวันทั้งหมดนี้เป็นเกาะ มีมนุษย์จำนวนนับไม่ถ้วน ลูกทั้งหมดกำลังก่อตั้งอาณาจักรของลูกเอง และตั้งนั้นลูกควรจะต้องอยู่อย่างไม่ว่างเว้นในงานรับใช้ ดูซิว่าทุกคนยุ่งมากแค่ไหนเมื่อมีน้ำท่วมในบางแห่ง พวกเขาเองซื่อแฉะในงานรับใช้เพื่อให้แน่ใจว่าอาหารจะไปถึงทุกคน พวกเขาเริ่มที่จะดำเนินการไปล่วงหน้าทันทีที่น้ำเริ่มเข้ามา ดังนั้นลองคิดว่าทุกสิ่งจะถูกทำลายอย่างไร ทั่วทุกมุมโลกมีมหาสมุทร เมื่อการทำลายล้างเกิดขึ้นจะมีน้ำในทุกหนแห่ง ได้คงอยู่ในสติปัญญาของลูกว่านั้นเป็นอาณาจักรของลูก และบอมเบย์และการาจี ฯลฯ ก็ไม่คงอยู่ในเวลานั้น บาร์ตที่เล็ก เช่นนั้นจะยังคงเหลืออยู่ และนั่นจะมีแม่น้ำที่จัดด้วยเช่นกัน ที่นั่นไม่จำเป็นต้องมีบ่อ ฯลฯ พวกเขามีน้ำดื่มที่สะอาดมากที่นั่น พวกเขาเล่นเกมที่ริมฝั่งแม่น้ำ ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับความสกปรกใดๆ ที่นั่น ชื่อที่แท้จริงคือสวรรค์, ดินแดนแห่งความเป็นอมตะ เมื่อผู้คนได้ยินชื่อนั้น พวกเขาก็ปรารถนาที่จะศึกษาอย่างรวดเร็วกับพ่อและประกาศสิทธิ์ในมรดกของพวกเขาอย่างเต็มที่ เพื่อศึกษาเล่าเรียนและสอนผู้อื่นและให้สาสน์แก่ทุกคน ผู้ที่ประกาศสิทธิ์ในมรดกของตนเองในวงจรก่อนหน้านี้ก็

จะประกาศสิทธิ์อีกครั้ง พวกเขาจะฝ่าฝืนทำความเพียรพยายาม เพราะคนจนที่นำสงสารไม่รู้จักพ่อ พ่อพูดว่า จงกลับมาบริสุทธิ์ เหตุใดผู้ที่ได้รับสวรรค์บนฝ่ามือของพวกเขาเองจึงไม่อยู่อย่างบริสุทธิ์? พ่อคิดว่าทำไมเราจึงไม่กลับมาบริสุทธิ์สำหรับชาติเกิดเดี๋ยวนี้นี้เมื่อเราจะได้รับอำนาจในการปกครองโลก? พระเจ้าพูดว่า หากลูกกลับมาบริสุทธิ์ในชาติเกิดสุดท้ายนี้, ลูกจะกลายเป็นนายของโลกที่บริสุทธิ์ถึง 21 ชาติเกิด เพียงแต่ทำตามศรัทธาของพ่อในชาติเกิดเดี๋ยวนี้นี้ รักซาบั้นตัน (พันธะของการปกป้องคุ้มครอง) คือสัญลักษณ์ของสิ่งนี้ ดังนั้นเหตุใดเราจึงจะไม่คงอยู่อย่างบริสุทธิ์? พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดรับประกันสิ่งนี้ พ่อให้มรดกแห่งสวรรค์แก่บาร์ตที่ซึ่งเรียกว่าเป็นดินแดนแห่งความสุข เคยมีความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด, ในขณะที่นี่คือดินแดนของความทุกข์ หากลูกอธิบายสิ่งนี้กับบุคคลสำคัญแม้เพียงหนึ่งคน ทุกคนอื่นก็จะฝ่าฝืนรับฟังลูกเช่นกัน พ่อคุยกับพวกเขาในขณะที่อยู่ในสภาพของโยคะและทุกคนแม้กระทั่งล้มเวลาๆ ไม่มีใครสามารถพูดสิ่งใดได้แทนที่จะเป็น 15 ถึง 20 นาที พวกเขาจะนั่งที่นั่นเพื่อรับฟังลูกแม้กระทั่งหนึ่งชั่วโมง อย่างไรก็ตามลูกต้องการพลังนั้น ไม่ควรจะมีสำนึกที่เป็นร่างใด ๆ ที่ลูกต้องทำงานรับใช้ และไม่มีอะไรนอกจากงานรับใช้ แล้วเมื่อนั้นจะมีคุณประโยชน์ ลูกต้องกลายเป็นราชาแต่ลูกยังไม่ได้สร้างปวงประชา พ่อจะไม่ให้ตำแหน่งนั้นแก่ลูกเพียงเช่นนั้น ปวงประชาจะกลายเป็นผู้ที่มีมงกุฎสองชั้นหรือไม่? เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกคือการกลายเป็นผู้ที่มีมงกุฎสองชั้น พ่อให้ความกระตือรือร้นแก่ลูก ลูกมีบาปของหลายต่อหลายชาติเกิดบนศีรษะของลูก บาปเหล่านั้นจะสามารถถูกตัดออกไปด้วยพลังโยคะเท่านั้น อย่างไรก็ตามลูกสามารถเข้าใจสิ่งที่ลูกได้ทำในชาติเกิดนี้ ลูกได้รับการสอนโยคะเพื่อที่จะตัดบาปของลูกออกไป ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของชาติเกิดนี้ พ่อหนึ่งที่นี่และบอกลูกถึงวิธีการที่จะกลับมาสโตประธานจากตาโมประธาน อย่างไรก็ตาม สำหรับพรและความเมตตา ไปและร้องขอจากผู้รู้และผู้เคร่งศาสนา! อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะไปสู่ดินแดนแห่งอมตะ เติมเต็มตนเองด้วยสมบัติที่มีค่าของความสุขในยุคบรรจบพบกัน อย่ได้สูญเสียเวลาของลูก เติมอารมณ์ของลูก กลายเป็นผู้ที่มีความเมตตา และกลายเป็นไม้เท้าสำหรับคนตาบอด
2. เพื่อที่จะได้รับสวรรค์บนอุ้งมือของลูก ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์อย่างแน่นอน สร้างวิธีการที่จะทำให้ตนเองสโตประธานและมีเมตตาต่อตนเอง สละพลังโยคะ

พร: ขอให้ลูกเป็นนักแสดงพิเศษที่มีประสบการณ์ในรูปรวมโดยการรักษาความเป็นมิตรกับพระเจ้าอยู่เสมอ เมื่อลูกๆพูดว่า “บาบา” จากหัวใจแล้วดีลลารามผู้ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจก็จะมาปรากฏตัว และเหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวที่ว่า พระเจ้าอยู่ที่นี้ ถึงอย่างไรดวงวิญญาณพิเศษก็อยู่ในรูปรวมอยู่แล้ว ผู้คนพูดว่า ฉันมองไปที่ใด ฉันก็เห็นแต่ท่านเท่านั้น และลูก ๆ พูดว่า ไม่ว่าเราทำอะไรและไม่ว่าเราไปที่ใด พ่ออยู่กับเรา ท่านคือคารันการวันฮาร์ (ผู้ที่ทำและดลใจผู้อื่นให้ทำ) และดังนั้น คารันฮาร์ (ผู้ที่ทำ) และคาราวันฮาร์ (ผู้ที่ดลใจ) จึงอยู่รวมกัน ผู้ที่เล่นบทบาทของตนด้วยสำนึกนี้ก็จะกลายเป็นนักแสดงพิเศษ

คติพจน์: อยู่ในโลกล่าช้าขณะพิจารณาตนเองว่าเป็นแขก แล้วลูกจะพูดกับสันสการ์และความคิดเก่าได้ว่า “ออกไป!”

***** โอม ขานติ *****